עם.

עשין ל טוש"ע אה"ע סימן קלט סעיף ד: ב מיי׳ שם הלכה ד טוש״ע שם סעיף ו: לא גד מיי׳ שם הלכה ג מוש"ע שם סעי ד: לב ה ו מיי שם טוש"ע שם סעיף ו: לג ז ח מיי שם טוש״ע שם סעיף ד: לד ט מיי׳ שם הלכה ד מוש"ע שם סעיף ו: לה י מיי פי"ד מהל׳ שבת הלכה יו סמג םימן שמה סעיף ה:

פסקי רי"ד

סיתן שתה סעיף ה. לו כ מיי׳ פ״ה מהלכות

עשין נ טוש"ע אה"ע סימן

הלט סעיף ו:

שנח בקרקע: היתה עומדת על ראש הגג וכו׳ והא לא מינטר פי׳ ל) דאפילו דיקא ואמרת ליה לבראי ואמאי התני כיוז שהגיע לאויר נשרף או נמחק היא מגורשת אמר רב יהודה אמר שמואל בגג שיש לו מעקה עסקינן עולא בר מנשה משמיה דאבימי אמר הכא בפחות מג׳ סמוך לגג עסקינן וכל פחות מג' סמוך לגג כגג דמי: הוא מלמעלה וכו' פי׳ רישא בגג דידה וחצר דידיה סיפא בגג דידיה וחצר דידה: והא לא מינטר פירוש דקס״ד שהנג גרוה מחומות החצר דאתי זיקא ושדי ליה לבראי והיכי תני כיון . שיצא מרשות הגג ונמחק באויר החצר מגורשה אמר רכ יהודה אמר שמואל כגון שהי מחיצות עודפות על העליונות וכי לתוך מחיצות החצר:

א) ל"ל פי׳ דאתי זיקא ושדי ליה לבראי וכו׳.

היתה עומדת בראש הגג. לרבי אושעיא דאמר לעיל (עו:) אפילו היא במ א מיי פ״ה מהלי בטבריא וחלרה בליפורי האי עומדת היינו כמי שעומדת כלומר כגון שמשתמרת כדמשני לעיל אעומדת בתוך ביתה או בתוך חלרה אי נמי נקט עומדת לאשמועינן דבגג דידה מיירי שעומדת ברשותה כדמוקי לה בגמרא:

בגון שהיו מחיצות התחתונות עודפו׳ על העליונות. דמיד שינה מרשות גג נכנס לרשות חלר וא"ת ומה מועיל דעודפות מ״מ כשזרקו מעל המעקה לא מנטר כנגד הגג וי"ל דכיון דשלש מחיצות עודפות חשיב משתמר ואין לחוש למחילה רביעית אי נמי כשהגג קלר וחלר רחב הרבה ועודפות המחילות גם ש רביעית מלד זה ומלד זה וכנגד המעקה אינו כי אם פתח בעלמא אי נמי כשהגג עומד באמלע החלר ולא מן הלד ומחילות החלר מוחפות לו מכל לד וא"ת דאמרינן במרובה (ב"ק דף ע:) באומר זרוק גניבתך לחצרי ותיקני לי חלרי גניבתך דאיסור שבת ואיסור י גניבה באין כאחד והיכי באין כאחד והא לענין שבת מיחייב אפילו למעלה מן המחיצות עד שלא נכנס עדיין תוך המחילות דרה"י עולה עד לרחיע ולענין קנין עד דמטי לחוך המחיצות וי"ל דמיירי כשזורק דרך פתח ולא מעל המחילות: במאן כרבי דאמר קלוטה כמי שהונחה דמיא. מימה דנקט רבי דלא איירי אלא ברשות היחיד מקורה משום דביתא כמאן דמליא דמיא כדאמריגן בריש שבת (דף ה.) ודר"ע הוה ליה למינקט דאית ליה קלוטה כמי שהונחה דמיא אפילו ברה"ר א ונראה דהשתא סלקא דעתין דטעמא דרבי לאו משום קירוי אלא משום מחינה אית ליה דכמאן דמליא דמיא ולהכי האמר כמאן כרבי דכר"ע לא מיתוחמא מדמלרכת מחילות החילונות עודפות ולר"ע אית ליה דכמי שהונחה דמיא אפילו ברה"ר ב אלא ודאי כרבי מוקמת לה ומשני אפילו תימא רבנן כו' ולפי זה יכול להיות טעמה דרבי משום

קירוי כדאמרינן בשבתיה: דרך עלייה אינה מגורשת מ"ם מעיקרא לא למינח קאי. ולא דמי להא דבעי רבא בפ"ק דב"מ (דף יב.) זרק ארנקי בפתח זה וילא בפתח אחרת מהו אויר שאין סופו לנוח כמונח דמי או לא ג הכא דבדרך עלייה ד אין דומה כל כך שיהא עומד לנוח אי נמי התם בבית מקורה דומה יותר עומד לנוח:

לא שדיה זיקא ואירע לו דבר אחר שבא כלב וקלטו או גשמים מחקוהו אמאי קתני מגורשת מן האויר הא בעינן אויר שסופו לנוח: בפחות מג' כו'. אויר דמתני' בהכי עסקינן דהוי כמאן דנח והלכך קנאתו בהנחתו דכיון דהגג גבוה י' הוא הויא לה חצר המשתמרת לכל דנייח בגויה: מתני' אהיתה עומרת על ראש הגג וזרקו והא לא מינטר. דקס"ד שהגג גבוה מחומת החלר והיכי קתני כיון שילא

גבו' והא לא מינטר. אויר הגג דאתי זיקא ושדי ליה מקמי דלינח וכי

מרשות הגג מגורשת הא אין סופו

לנוח אפילו לא באת דליקה דאתי זיקא

ודחי ליה חוץ למחילות: שהיו מחילות

הסחתונות. של חלר: עודפות. על

מעקה של גג דכי נפיק מגג מטא

לאויר מחיצות חצר ומשום הכי בעינן

עודפות דהאי דקאי בתוך מחילות

מעקה הגג יי וזרקו כלפי מעלה כדי

שיעבור את המעקה מיפול לחצר:

קלוטה. בתוך האויר: כמי שהונחה. לארץ

דתניאי הזורק בשבת מרה"ר לרה"ר

ורה"י באמלע רבי מחייב וחכמים

פוטרים: וא"ל רבי זירא לרבי אסי כו'.

גרסי׳ בה כדשני עולא אפילו תימא

רבנו כו': דרך ירידה. כשורקו כלפי

מעלה כדי להעבירו את המעקה לא

נמחק עד שהגיע לחזור ולירד: אבל

נמחק דרך עלייה. אע"פ שילא מאויר

הגג לאויר חלר ומחילות התחתונות

עודפות: אינה מגורשת. דדרך סילוקו

לא מיקרי נתינה אלא דרך הנחתו לבא

לרשותה: שקדם גע לדליקה. שקדמה

זריקת הגט בחלר קודם שתהא הדליקה

באויר החלר: רשויום חלוקום לגיטין.

אם השאילה הבעל מקום בחלירו

לקבלת גיטה לא השאילה גגו או ביתו

ולא אמרינן לא קפיד דתרי מקומות לא מושלי. משום דמייתי עלה ראיה ממתני׳

נקט לה הכח: הח כדחיתה והח

כדאיסא. רישא בגג דידה וחלר דידיה

ובעינן אויר הגג: סיפא בגג דידיה

וחלר דידה. ח׳ מיגרשה בהויר חלר הבל

אי תרוייהו דידיה ואושלה מקום אימא

לך דלח קפיד: שלש מדום בגיטין.

חלוקות מדין שאר איסורין: הני מילי.

דפליגי רבנן: והא דאמר רב חסדא

נעץ קנה. בחלר גבוה ממחילת החלר:

וזרק. מרה"ר: ונח על גביו חייב.

דהויא לה הנחה ברה"י שאויר רה"י

עולה עד לרקיע אע"ג דאויר רשות

הרבים אינו למעלה מעשרה כדאמרי׳

במס׳ שבת (דף ז: ח.): הני מילי. דהוי

כמונח לארץ לענין שבת: אבל. אם

היה חצר של אשה וקנה נעוץ גבוה מן המחיצות אינה מגורשת שאין סופו לנוח

לארך דרמי ליה זיקא חוץ למחילות

וטעמא דגיטא משום חלר המשתמרת

הוא דומיא דידה והא לא מינטר:

והא

לה כיון שהגיע לאויר הגג הרי זו מגורשת בהוא מלמעלה והיא מלממה וזרקו לה כיון שיצא מרשות הגג נמחק או נשרף הרי זו מגורשת: גמ' והא לא מינטר אמר רב יהודה אמר שמואל יבגג שיש לו מעקה עסקינן עולא בר מנשיא משמיה דאבימי אמר יהכא בפחות משלשה סמוך לגג עסקינן דכל פחות משלשה סמוך לגג כגג דמי: הוא מלמעלה: והא לא מינמר א"ר יהודה אמר שמואל יכגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות וכן אמר רבי אלעזר א"ר אושעיא כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות וכן אמר עולא א"ר יוחנן כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות א"ל ר' אבא לעולא כמאן כרבי דאמר יקלומה כמי שהונחה דמיא א"ל אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אלא לענין שבת אבל הכא משום אינטורי הוא והא קא מינטר וכן אמר ר' אסי א"ר יוחנן כגון שהיו מחִיצות התחתונות עודפות על העליונות א"ל רבי זירא לר' אסי כמאן כרבי דאמר קלומה כמי שהונחה דמיא א"ל אפילו תימא רבגן עד כאן לא פליגי רבגן עליה דרבי אלא לענין שבת אבל הכא משום אינמורי הוא והא קא מינטר: נמחק: א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה לא שנו יאלא שנמחק דרך ירידה אבל נמחק דרך עלייה לא מאי מעמא מעיקרא לא למינח קאי: נשרף: אמר ר"ג אמר רבה בר אבוה לא שנו יאלא שקדם גם לדליקה אבל קדמה דליקה לגם לא מ"ם מעיקרא לשריפה קאזיל אמר רב חסדא ירשויות חלוקות בגיםין א"ל רמי בר חמא לרבא מנא ליה לסבא הא א"ל מתני' היא היתה עומרת על ראש הגג וזרקו לה כיון שהגיע גם לאויר הגג הרי זו מגורשת במאי עסקינן אילימא בגג דידה וחצר דידה למה לי אויר הגג אלא בגג דידיה וחצר דידיה כי הגיע לאויר הגג מאי הוי אלא פשיטא ייבגג דידה וחצר דידיה אימא סיפא הוא מלמעלה והיא מלמטה

וזרקו לה כיון שיצא מרשות הגג נמחק או נשרף הרי זו מגורשת ואי בגג דידה וחצר דידיה אמאי מגורשת "אלא בגג דידיה וחצר דידה רישא בגג דידה וחצר דידיה סיפא בגג דידיה וחצר דידה אלא לאו יידאושלה מקום דחד מקום מושלי אינשי תרי מקומות לא מושלי אינשי א"ל מידי איריא דלמא הא כראיתא והא כראיתא רישא בגג דידה וחצר דידיה סיפא בגג דידיה

וחצר דידה אמר רבא שלש מדות בגימין הא דאמר רבי קלומה כמי שהונחה ופליגי רבנן עליה הני מילי לענין שבת אבל הכא משום אינמורי הוא והא מינמר והא סראמר רב חסדא ינעץ קנה ברשות היחיד ובראשו מרסקל וזרק ונח על גביו אפילו גבוה מאה אמה חייב לפי שרשות היחיד עולה עד לרקיע הני מילי לענין שבת אבל הכא משום אינמורי הוא יוהא לא מינמר

 ל) [שבת ד. לז. ב"ק ע:],
כ בדפו"ר שלש רשויות.
וער מהר"ם ש"יף,
ג'ל עו:], ד) שבת ז.
ע"ש, ה) צ"ל זורק. רש"ש,
בדפו"ר ויפול. וכל"ל רש"ש, ז) [שבת ד:], מ) בדפו"ר ומיגרשה, ט) בדפו"ר ברביעית, י) ל"ל מכירה. רש"ש ועי" מהר"ס שי"ף, יא) [ועי" מוספות שבת ה. ד"ה לא וב"ק ע: ד"ה כמאן],

מוסף רש"י

קלוטה כמי שהונחה דמיא. החפץ הואיל ונקלט באוירה של רשות הרבים כמי שהונחה בתוכו הוא ואע"ג דלא נח (שבת ד.). הזורק מרשות לרשות כיון שקלטה האויר נתחייב משום שבת דכיון דסופו לנוח כמונח דמי. (ב"ק נני). דאושלה מקום. בחלרו לקנות בו גט. דאושלה, השאילה (לעיל עו:). נעץ . קנה. סתמיה אין רחב ד', וזרק. מר"ה ונח על גביו, חייב. כמונח ע"ג קרקע דלא בעי הנחה על גבי מקום ד' ברה"י (שבת ז.).

מוסף תוספות

א. שאין מקורה. תוס׳ כ״ק ע ע"ב ד"ה כמאן: [דהא] הכא החצר איירי דאינה מקורה. לענ"א. ב. אפילו בלא מחיצות כלל. מוס' התם. ל"ן, T. דמינכר טפי שהוא מתרחק מן ההנחה שהולך כלפי מעלה. רשנ״א.